

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Carpo Presbytero. 114.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

bi quærunt, nec quicquam præterea requirunt. An ne hos quidem lucentes perspicis, ac luminariū instar rutilantes? Hos inquam aliquantisper ad imitandum tibi propone, atque in alienas opes & pecunias, impuras & inexplebiles manus tuas iniicere desine, ac sic illos quoque contueri poteris. Nam nunc, hoc audito, nec ad credendum adduceris, verum eos quoque traduces ac fugillabis, nec incurabili furore teneri desines. At si ad mediocrem sanitatem veneris, tum verò eos etiam qui profus integra valetudine præditi sunt, facillè perspicies: atque etiam quandoque ipsos optimæ huiusce viæ duces ac præmonstratores habebis.

Carpo Presbytero. ιι4.

Perditæ ac profligatæ improbitatis esse mihi ille videtur, non qui eum, à quo iniuriam atque contumeliam accepit, vlscitur, (sæpe enim illivenia impertitur) verum qui meliorem, atque omnium laudibus celebratum odio & cauillis insectatur. Ille enim, etsi ad philosophiæ fastigium minime ascendit: at iustam tamen odij causam habere videtur. Hic autem, cum nulla causa sublit, non tam cum homine quam cum virtute bellum gerit, ac bona omnia funditus euellere conatur. Quod si Eustathius hoc facit, aut ab huiusmodi odio reprimendus est, aut vt impurus ac nefarius abdicandus ac proscribendus. vna enim demum hæc virtus est, absurda improbitatis hominē semper fugere: ac præsertim cum nihil turpe ac fœdum existimat, nisi castum ac temperantem esse.

Dorotheo. ιι5.

Ecquis sempiternam illam mentem atque ab omni labe alienam, id quod decorum est minime affecutum esse censebit? Ecquis vsque ad eò ultra omnem temeritatem procedere audeat, vt sapientiã erroris & culpæ accuset? Hoc enim haud

τα, ἢ θεάσασθαι λαμπήρας ἀστράπτοντας. (ἠλωσον τὸς τὰς τείας, ἢ παύσαι χεῖρ' ἵνα ἀλλοτρίων ἔστων τε χεῖρ' ἡμαῶν τὰς μισείας, σωτὴρ ἢ ἀπλήγης ῥίπτον χεῖρας. καὶ ἔτω δυνήσῃ καὶ κἀνάς κερδῶν. νῦν μὲν γὰρ ἀκίβησας, ἔτε πειθήσῃ, ἀλλὰ ἢ φλυαρήσῃ αὐτοὺς καὶ καμφορήσῃ, ἀτε μανίαν ἀνήκεστον νοσῶ. εἰ δὲ εἰς μετρίαν ὑγίαιαν ἔλθοις, ῥαδίως ἂν χεῖρ' τοὺς εἰλικρινῶς ὑμῶν ἰσχυροὺς κατὰ φεῖ. ἔσθ' ὅτε δε χεῖρ' ἀζωγῆς καὶ ἡγεμονίας αὐτοὺς ἔξεις τῆς ἀφίξης ταύτης οδοῦ.

Κάρω παρθεβυτέρω. ριδ.

Σχημάτος ἐνὰ μοι δοκεῖ καὶ ἀλιτήριος, ἔχ' ὁ τὸν ἀδικήσαντα καὶ ὑβείσαντα. συγγάμῃ γὰρ τῷ τοῖστω πολλάκις παρέπεται, ἀλλ' ὁ τὸν ἀμείνονα τυγχάνοντα, καὶ ὑπὸ πέντων ἀνυμνήθων μισῶν τε καὶ καμφοδῶν. Σκίσιος μὲν γὰρ εἰ καὶ μὴ εἰς κορυφῆν τῆς φιλοσοφίας ἀναβέβηκεν. ἀλλ' ἔτι καὶ ἔχει δοκεῖ τῆ μίσους εὐλογον ἀίτια. ἔτος δὲ μηδεμίαν ἀίτιας ὑποκειμένης ἔτοσούτων ἀνθρώπων, ὅσοι τῆ ἀρετῆ πολέμῃ, καὶ πάντα τὰ χαλά σκωθῶν ἀναπᾶσαι πειράσται. εἰ δὲ εὐσάχιος τοῦτο δρᾷ, ἢ παύσει αὐτὸν τοῦ μίσους, ἢ σκικουκτίον ὡς ἐναγῆ. μία γὰρ ἔστιν ἀρετὴ τὸ φεύγειν τὸν ἀτοποῖ ἀεὶ καὶ μάλιχα ὅταν μηδὲν ἀχρὸν ἦρηται, ἢ τὸ σφροειν.

Δαροθέω. ριε.

Τίς τὸν ἀκλήρατον νοῦν ἐν Ὀσμιαρπία τοῦ ἀρέποντος γεγενῆσθαι ἠφειῦται; τίς ἔτω τόλμης ἀπάσης ἐπέκεινα χροῖνι τολμήσεν, ὡς πᾶσι σοφίαν πλάσασαν ἀπάσασθαι; τῆτο γὰρ ἂν εἰκότως πείσοιτο, εἰ τὰ μὲν ἄλλα ζῶα μὴ